

РЕШЕНИЕ

№ 20992

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7207** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс/АПК/ вр. чл.83 ал.6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия/ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на Г. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И. с посочен съдебен адрес по делото: [населено място], [жк], [улица], ет.3 ап.13, моб. тел.: [ЕГН], ел.адрес: [електронна поща] срещу отказ за издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие, рег. № УРИ203333-11375 от 01.07.2024г. на началника на ОБРУ-СДВР.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт поради допуснатото нарушение на материалния и процесуалния закон във връзка с формираният извод за липса на предпоставки на чл.58 ал.1 т.10 ЗОБВВПИ. Успоредно с това отказът не е мотивиран от фактическа и правна страна. По-конкретно:

В отказа е посочено, че производството е започнало със заявление вх. № 12400-3065/2023, което е неправилно, като е разгледал различно от подаденото заявление вх. № УРИ9896-1691/24.05.2024г. административния орган е допуснал съществено процесуално нарушение.

Не е извършена реална преценка на изложените от жалбоподателя мотиви за издаване

исканото разрешение.

Във връзка с материалната законосъобразност се твърди, че представените от жалбоподателя – удостоверение за завършен курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, медицинско удостоверение, граждански договор, регистрационна карта за земеделски стопанин и постановление на ВР С. позволяват да се направи разумно обосновано предположение, че е налице действителна сериозна причина налагаща притежаване оръжие за самоотбрана. Семейният бизнес на жалбоподателя е обект на престъпни посегателства, което обосновава потенциална опасност застрашаваща него и неговото семейство.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

С оглед твърденията на страните, фактите по спора и предмета на служебна проверка, съдът установи и приема:

Процесният отказ е постановен от компетентен орган, какъвто се явява началникът на ОБРУ по силата на чл.83 ал.5 от ЗОБВВПИ.

Акта е постановен в съответствие с изискванията за форма и съдържание в съответствие с чл.83 ал.5 ЗОБВВПИ и чл.59 ал.2 т.4 АПК. Налице е ясно изложени мотиви обосновавали приложението на посочената норма т.е. възприетата правна квалификация.

Във връзка с твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение и нарушение на материалния закон с оглед относимите към делото факти, съдът счита за необходимо да посочи:

Видно от данните по преписката, върху заявлението на Г. Г. за издаване разрешение за придобиване огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях е отбелязан номер 9896-1691/24.05.2024г. Като следствие е образувана и преписка под този номер към която са приобщени представените от заявителя доказателства, изготвени докладни записки, справки и прочее документи от извършени проверки, както и под този именно номер е изпратено указание на заявителя за излагане основателна причина/мотиви/ свързани с искането му. Т.е. допълнителна обосновка на първоначалното искане.

Действително, в уводната част на обжалваният отказ е посочено, че се разглежда заявление вх. № 12400-3065/2023. Извън това обаче в текста на посоченият отказ се третира и анализират конкретно посочените от заявителя обстоятелства, допълнително изложените от него съображения и събраните данни по преписката. Това позволява да се приеме, че АО не е разгледал друго заявление а е налице погрешно посочен номер на заявлението, която грешка е от техническо естество и не дава основание да се приеме, че началникът на ОСРУ се е произнесъл по непредявено заявление. Всъщност и ако се приеме тезата на жалбоподателя, то следва да се приеме още, че не е налице изобщо произнасяне по неговото заявление в която хипотеза жалбата му би била недопустима. Видно обаче от всички данни по преписката, оспорваното решение а и изявлението на самият жалбоподател в

процесната жалба произнасяне е налице и то е във връзка с конкретното му искане.

Като продължение и за да постанови процесният отказ началника на ОВРУ при СДВР е посочил, че не са налице обстоятелства по чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ,като естеството на работа на заявителя налагащо му да тегли ежедневно суми не обосновава необходимост и нужда от достъп до огнестрелно оръжие доколкото не са представени доказателства относно съществуваща потенциална опасност за живота и здравето му.Твърдяната нужда не попада в обхвата на закона, касаещ самоотбрана, имайки предвид,че притесненията му са свързани с дейността с която се занимава семейството,докато самоотбраната предполага реална опасност от посегателства,която не може да бъде избегната или преодоляна по друг начин.

Така постановеното решение е правилно.

Разпоредбата на чл.58 от ЗОБВВПИ регламентира условията за издаване разрешение за разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. Доколкото не е налице спор относно това,че заявителят отговаря на условията по ал.1 т.1-9, то от значение за спора е съответствието с т.10 на визираната норма.

Същата хипотеза, прочетена в цялост, предвижда,че разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Посочената норма е формулирана по специфичен забранителен начин, налагащ извода, че разрешение се допуска по изключение и само когато бъде доказано наличието на основателна причина. В конкретният казус посочената от заявителя причина е свързана с естеството на дейността с която се занимава той и семейството му, а именно – земеделска дейност с пряк ангажимент опазване на реколта,техника и материали.

Представено е и постановление от 18.01.2024г. на РП С. за спиране наказателно производство поради неразкриване на извършителя на престъпление по чл.191 ал.1 НК – отмена на чужда недвижима вещ – 1бр. бензинова помпа за напояване на стойност около 665лв.

За да е доказана необходимостта за придобиване, съхраняване и носене на оръжие по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ не е достатъчно да се твърди застрашаване и потенциална опасност, тя трябва да е реална, постоянна и доказана, като тежестта на доказване е на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие. Административният орган не е задължен да издирва обстоятелствата, установяващи потенциалната необходимост за заявителя от носене и съхранение на оръжие.

Освен това,закона,посредством понятието „самоотбрана“ ясно регламентира тази опасност да бъде насочена към личността на конкретно лице, а не към имущество

използвано в неговият бит или професионална дейност. Факта, че едно лице е било обект на незаконно отнемане на имущество е неприятен, стресиращ и със сигурност създава усещане за необходимост от по-висока степен на защита. Това усещане обаче следва да намери отговор чрез изискване на сериозни позитивни действия от страна на държавата изразяващи се в превенция срещу битовата престъпност, особено в райони със специфична криминогенна обстановка, но не и чрез издаване разрешение за притежаване на оръжие. Притежаването и евентуалната употреба на оръжие крие рискове несъмнено надхвърлящи обществената опасност от отнемане на една бензинова помпа на стойност 665 лв.

Освен това, заявителят е поискал издаване разрешение в качеството си на физическо лице за граждански цели с оглед необходимостта от самоотбрана.

В тази връзка следва да се посочи, че физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, така, както са посочени в чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ. Те не могат да придобиват оръжие за служебни цели, тъй като такива цели имат само физическите и юридически лица, регистрирани като търговци и извършващи съответната търговска дейност или дейност, която изисква да бъде водена по търговски начин.

В случая жалбоподател обосновава като една от причините за исканото разрешение служебните цели на извършвана от него дейност. Тези основания са неотнормирани към законосъобразността на оспорения отказ, тъй като искането е за издаване на разрешение за придобиване на оръжие за граждански цели.

За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в закона характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон за самоотбрана, ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност.

Снабдяването с огнестрелно оръжие за граждански цели в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага. Поради това доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие.

Като контрапозитив – снабдяването с оръжие за служебна цел допуска посочването на мотив - охрана на собствеността/арг. чл.6 ал.2/, който мотив обаче самият заявител е изтъкнал,редом с другите, в подкрепа на искането си да му бъде издадено

разрешение за граждански цели. Извод който следва както от първоначално подаденото заявление, така и от допълнително представеното обяснение акцентиращо върху телесната му неприкосновеност.

Всъщност и без излишно отклонение, но за правна яснота следва да се посочи, че еденичният факт на открадната помпа на стойност 665лв. не сочи на опасност за собствеността обосноваваща пропорционално разрешение за ползване на огнестрелно оръжие за служебни цели.

Колкото до посоченото от заявителя в допълнителните му обяснения, а именно – че работи със значителен брой хора с присъди, предимно за кражби, то следва да се посочи, че това обстоятелство е следствие от неговата и на семейството му преценка с кого да работи и резултат от доверието, което очевидно имат към въпросните работещи, след като са ги наели. Успоредно с това обаче – това е само твърдение и към него няма представено нито едно доказателство, така, че да бъде анализиран въпроса представлява ли източник на опасност дадено осъждано лице/с оглед евентуалната реабилитация, с оглед цялото му досие и прочее конкретни индивидуални специфики/. Недопуснатите в тази връзка свидетелски показания не биха могли да наложат обратен извод, доколкото факта на осъждане на едно лице се установява с писмени доказателства – съдебен акт – присъда, алт. – свидетелство за съдимост и прочее, а не със свидетелски показания.

В заключение и във връзка със следващият посочен мотив в допълнителното обяснение, че до него е достигнала информация, че лица от ромски произход са се интересували с какви суми в брой разполага и носи в себе си следва да се посочи, че същият може да подаде сигнал до съответното РУ на ОДМВР, както и да предприеме действия насочени към неразгласяване носените в него суми, респ. да иска от банката, чийто клиент е, изрично да не разгласява данни свързани с финансовите му операции, както и да предприеме действия насочени към защита на правото му на банкова тайна. Към настоящият момент впрочем банковата мрежа в страната, както и възможността за заплащане с банков платежен инструмент – карта са добре развити, поради което физическото носене на суми в брой е въпрос на личен избор на жалбоподателят а не необходимост, продиктувана от техническа невъзможност за опериране със средства по банков/електронен път.

Като следствие от дотук изложеното трябва да се посочи и, че акта е постановен в условията на известна оперативна самостоятелност с която органа разполага и като такъв се ползва с презумпция за съответен на целта на закона. Тази презумпция съдът потвърждава чрез извършената по-горе проверка и извода за съответствието на акта с изискванията на чл.146 АПК. В този смисъл оспореният отказ е в съответствие с чл.146 т.5 АПК.

С оглед всичко гореизложено се налага извода, че процесната жалба е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход от спора и съобразно чл. 143 ал.3 АПК основателна е претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, която съдът, в съответствие с чл.24 от

Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 100лв. При определяне на стойност в минималният законово допустим размер съдът съобрази, че делото не представлява фактическа сложност предвид извършваните процесуални действия и доказателственият материал по делото, като същото не представлява и правна сложност с оглед богатата и експлицитна практика на ВАС в материята.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предл. четвърто от АПК, Административен съд- София град, 74-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Г., ЕГН [ЕГН], срещу отказ за издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие, рег. № УРИ203333-11375 от 01.07.2024г. на началника на ОБРУ-СДВР.

ОСЪЖДА Г. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: